

Nummer 4

15. Februar 1906.

55. Aargang

Tale af Apostel John Henry Smith

holdt ved Halvaarskonferencen i Salt Lake City, den 6. Oktober 1905.

Det glæder mig at kunne være hos eder ved Begyndelsen af denne Konference. Da Konferencen i April fandt Sted, havde jeg været i Meksiko og naaede ikke hjem til det sidste af Møderne holdtes. For et Aar siden var jeg helt upasselig og kunde ikke deltage med eder i Konferencens Forhandlinger dengang. Det har været mig en Glæde i Dag at lytte til de yndige Zions Sange, og til vore Brødres Røst til vor Undervisning, og ligeledes til Beretningerne Udsættelse have givet om deres Virken og dens Udfald, samt de givne Vidnesbyrd om eders Tro og Tillid til det store Værk, vor himmelske Fader har oprettet paa Jorden i vor Tid med den Forjættelse, at det aldrig mere skulde borttages eller gives til et andet Folk. Dette Løfte, tror jeg, har vundet eders Tillid, og har støttet og opmuntret eder under mange Prøvelser, og vil fremdeles blive i eder til Haab og Styrke, der vil forarsage, at I skulde have Mod og Tro nok til at udføre den Mission, hvortil den Almægtige har kaldet eder. Det er mig altid en Glæde at genbringe disse mindesværdige Ord, og hvor som helst jeg befinder mig, enten hjemme eller ude i Verden, enten jeg er her, hvor jeg kan høre eders Røst, eller jeg er iblandt Verdens Mennekker, saa fylder den samme Glæde og Tilfredshed min Sjæl, og disse trøstende Ord komme mig i Erindring. De Sidste-Dages Hellige behøve ikke at ængstes angaaende dette Værk, thi det er Herrens Værk. Det er bragt til Verden i et stort og vigtigt Djemed, og de, som have faaet dette Glædens Budskab at

høre, ere pligtige at opfylde deres Del saa godt, de formaa, grundet paa den Befaling, at den, som er bleven advaret, skal advare sin Næste. I Forbindelse hermed maa vi erindre, at der i denne Forsamling kun findes saa, som ikke have opholdt denne hellige Pligt i al Oprigtighed og Tro. Med deres Familier anbefalede til Guds Baretægt have de gaaet ud med Evangeliet til næsten alle Dele af Verden, og derved søgt at frigøre sig for det Ansvar — som kom til at hvile paa dem, da de selv annammede Evangeliet — ved at forkynde det til deres Medmennesker. Da ville de befindes frigjorte for den store Domstol, naar Bøgerne skulle oplades, og alle blive dømt efter det, som staar skrevet i Bøgerne, og naar de da befindes at have opfyldt denne hellige Forpligtelse, og udvist Tro, Hengivenhed og Kærlighed til vor himmelske Fader og hans Børn her i deres Liv og Vandel.

Saaledes have de graahærdige Mænd, som ved denne Lejlighed sidde under min Røst, arbejdet med Energi, Patriotisme og Opofrelse, som alene Kærlighed til Gud og en fast Overbevisning om den hellige Missions Bigtighed, der blev dem anbefalet, kunde bevæge dem til at fremvise. Naar jeg betragter disse Mødre og disse Hustruer, som ere til Stede her i Dag, saa kommer jeg i Hu, at de slet ikke have vist sig mindre heltemodige eller mindre standhaftige i deres Tro og uroffelige Forsæt i Forbindelse med den Gerning, hvortil de ere kaldede til at samvirke med deres Ægtefæller, Fædre og Brødre. De have ligesom disse betragtet det som en af deres nedarvede Pligter mod deres Slægt, og have bestræbt sig paa, under deres Ægtefællers eller Fædres Fraværelse paa Mission med Glædens Budskab til deres Medmennesker, at vaage og værne om deres eget Hjem imod Fjendens Angreb, og paase at Børnene blive oplærte i den Tro, de selv statte saa højt. Og medens i nogle Tilfælde muligvis somme Børn ikke ere saa velbestede i Troen, som de burde være — som var hentydet til i Dag — saa vidner dog Kirkens yngre Medlemmers Hengivenhed om deres Mødres Heltemod, deres Fædres Tro og deres egen Ærlighed og Oprigtighed..

Brødre og Søstre, det glæder mig at være i Samfund med et Folk som dette. Jeg glæder mig ved Tanken om, at I ere komne her fra mange Riger og Lande, og at I have forladt eders forskellige Fødelande for Sandhedens Skyld. Jeg glæder mig ved Tanken om, at det blev mig tilfikket i Forening med mine Brødre at møde eder der og bære Vidnesbyrd om Evangeliets Gengivelse i sin Fylde og Ægthed; at erklære for vore Medmennesker, at Guds Profet i denne Sidste-Dages Uddeling skuede Faderens og Sønnens Ansigt; og vi bære dette Vidnesbyrd i Overensstemmelse med den Erklæring i forrige Dage, at en Herrens Engel skulde flyve midt igennem Himlen, som havde det evige Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. Jeg har glædet mig over den Nidkerhed, I have

udvist i Udførelsen af de hellige Pligter, der paaaldt eder, da I hørte og adlød den advarende Røst, og bragte det glade Budskab til andre. Jeg glædes ved at kunne se det Heltetmod, I have lagt for Dagen i Udførelsen af enhver Pligt som tro Mænd og Kvinder, der have grundlagt disse borgerlige Samsfund herude i Vesten, og have imødeføjet alle de Prøvelser og Genvordigheder som Grundlæggelsen af Byer og Hjem paa mange Steder i vort Land medbringer. I det jeg beskuer Ansfigterne paa Mænd, som sidder foran mig, ser jeg dem, som have opofret alle verdslige Hensyn for den Sag, som de anser af større Værd end alt andet, og jeg indser fuldt vel, at de ikke gjorde det for at søge Præsident Young eller Præsident Taylor, Præsident Woodruff eller Præsident Snow, ej heller for at søge Præsident Joseph F. Smith og hans Medhjælpere, men derimod var det for at tilfredsstille deres egen Samvittighed og tjene Gud, som kaldte dem ved sin Lands Røst i deres Hjerter til Kundskab om Evangeliets Sandhed, og som skrev i deres Hjerter, at den allerhelligste Pligt, et Menneske kunde udføre, var at leve og virke for Menneskeslægten's Frelse, at faa dem til at forstaa og tro paa Evangeliet, og at virke saaledes i Livets verdslige Affærer, at deres Medmennesker ogsaa maatte faa Del i Livets Goder og Bekvemmeligheder og drage Nytte og Glæde deraf.

Det Evangelium, vi have annammet, er det sande og det samme, som Frelseren selv frembar. Det er sendt til Jorden for at rense den fra Synd og Ugudelighed og genoprette blandt Menneskene den levende Tro, der næsten helt er udryddet af Hjertet i vor Tidsalder; og til at bringe dem til Kundskab om deres Ansvarlighed for deres store Herre. Intet kan standse Bærkets Fremgang. Vi kunne vel falde fra Troen; vi kunne mangle Mod og Tro tilstrækkelig til at holde ud og opfylde vore Pligter; men Bærket selv er skredet fremad fra den Dag, da Budskabet først løb om, at himmelske Væsener havde gæstet Jorden, og det vil vedblive med dets Fremadskriden til enhver Nation, Stamme, Tunge-maal og Folk overalt i Verden skal have Lejlighed til at høre de glædelige Tidender om Saliggørelsen og til enten at annamme eller forkaste Evangeliet, alt efter eget Behag ifølge den frie Villie Gud har givet dem. Jeg haaber, at vore Hjerter og Sind aldrig maa svigte og holde os fra at opfylde enhver Pligt, der paahviler os. Det kan ikke forventes, at dette Bærk vil blive populært blandt Menneskene i Umindelighed; ej heller kan ventes, at dets Mission vil blive udført uden Modstand. Det maa møde Fjendtligheder og overvinde Hindringer. Det maa vinde Fodfæste Skridt for Skridt, uden Frygt, uden Gunst, til Ære for vor himmelske Fader, og vi maa erkende og holde i Ære det Præstedømme, Gud har givet os — den største Arv og Gave skænket Menneskene i nogen som helst Tidsalder.

Jeg beder Gud om, at Evangeliets Betsignelser maa fremdeles lige-

som hidtil blive eder tildelt; at J, tro til eders Forpligtelser, hver i sin Stand og Stilling blandt Folket hvor som helst det monne være, maatte altid forstaa, hvilken Grundvold eders Tro hviler paa, og vidende dette J da maatte have Frimodighed nok til at fremlægge og stadfæste eders Anskuelser og Principper for andre. Saa vidt, som min Erfaring rækker, er der intet henhørende til dette Værk, nogen behøver at skamme sig ved. Der er ingen Aabenbaring bleven givet til Profeten, som vi i mindste Maade behøve at fortryde eller bekymre os over. Der er intet i disse Kirkens Bøger skænket os af vor himmelske Fader, jeg som een af hans Søner behøver at skamme mig ved. Tværtimod ærer jeg ham for at have givet os dem, og det er min Hensigt, medens jeg udfører denne min jordiske Mission, for saa vidt han vil give mig Tro og Frimodighed dertil, at hæve min Røst i deres Forsvar og virke for hans Værks Forfremmelse og Udspredelse, thi jeg veed, at det er hans Værk. Dette gælder ikke blot med Hensyn til vort Forhold til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, men det er ligesaa gældende med Hensyn til det Forhold, hvori vi staa som Borgere i de forenede Staters Republik. Aldrig har nogen af Kirkens Medlemmer eller Embedsmænd i mit Paa-hør ytret et Ord, der i mindste Maade kunde bevæge mig til at skammes ved at være en Borger af dette herlige Land; tværtimod have de Udtryk og Ytringer, jeg har hørt falde fra deres Læber, som jeg har haft den Ære at omgaaes med, altid været medvirkende til Opholdelsen af vor konstitutionelle Frihed, og at lade alle Mennesker nyde samme Rettigheder, enten de ere Jøder, Hedninge, Kristne, Mohammedanere eller Bantroende. Saa længe han ikke kræfter andres Ret eller Frihed, bør han beskyttes og hans Rettigheder værnes om, og han bør respekteres i Udøvelsen af samme.

Som jeg staar her med disse Følelser i mit Bryst, haaber jeg, at vi ville vedblive at sikre os den ypperligste Borgertittel, som det er muligt for dødelige at kunne opnaa, og vi ville forsvare vore egne Rettigheder, saa godt det staar i vor Magt; underkaste os ethvert retsfærdigt Princip og ikke give efter for Uret, staa fast og uroffelig ved Sandheden, ære Herren, opfylde vore Pligter, prædike Retfærdigheds Principper til vore Medmennesker, som vi komme i Berøring med og vise dem Vejen til Livet.

Jeg bærer mit Vidnesbyrd for eder om Evangeliets Sandhed, og om Josephs Smiths guddommelige Mission, og ligeledes om hans trofaste Medarbejders Mission; om Brigham Youngs Mission, at han var trofast, oprigtig, hengiven og uden Frygt, en Mand som, hvis han ikke havde været af en saadan Karakter, ikke vilde have været i Stand til at udføre en saadan Mission, som den, hvortil han blev kaldet af Gud; og jeg bærer ligeledes Ærefrygt for den Mand og hans Livs Gerning, hvis Blod blandedes med Profetens i Fængslet i Carthage,

nemlig John Taylor; ligeledes hin ydmyge og ivrige Forsvarer af Evangeliets Principper, en der havde mere Fremgang end næsten nogen anden, der har forkyndt Evangeliet i Verden, nemlig Wilford Woodruff, og ligeledes om hin oprigtige Herrens Tjener, Lorenzo Snow, der præsiderede over dette Folk i Retfærdighed. Og jeg vil ikke i nogen Maade formindske min Hengivenhed og Agtelse for den Mand, der nu staar som Kirkens Leder. En mere retsaffen Mand har ingensinde levet. Ingen Mand har nogensinde været mere villig til at forsvare Retfærdighed og Barmhertighed, og ingen har været mere uforbeholden i at forkynde sin Tro's Grundsætninger, og ingen er mere beredt nu, at efterkomme denne store Ansvarlighed og opfylde enhver Forpligtelse.

Bed hans Side finde vi Mænd, der saa at sige fra deres Barndom have virket for dette Værks Fremme, og som aldrig have svigtet eller fornægtet Sandheden i nogen som helst Stilling, de have indtaget.

Saadan har deres Karakter været, som grundlagde dette Samfund; og af den Slags ere de Mænd, der nu præsidere over disse Staver og Wards, saa vel som over de Halvfjers og Eldster, der have forkyndt Evangeliet til Nationerne, og ligesaa de Mødre, som have taget Vare paa Hjemmet og oplært Børnene om det evige Livs Principper. Jeg frembærer mit Bidnesbyrd om dette Værk, og jeg veed, at det er fra Herren, at det vil udsprede og befæstes i Verden, og at det omfider vil blive hele Jordens Glæde.

At Gud vil velsigne eder med Tro og forøge eders Kundskab, saa at vi maa forblive tro til os selv og til vor himmelske Fader, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Saliggørelsens Evangelium

for Levende og Døde.

(Af C. C. N. Christensen.)

(Fortsat fra Side 46.)

Som intelligente Bøesener kunde Manderne høre, bedømme og antage eller forkaste, hvad de høre. De kunne derfor ogsaa indse, hvor de have begaaet Synd i deres jordiske Levedage, og dersom de fatte Tro paa Jesu Kristi Evangelium, saa ville de angre deres Synder, hvilket er Ombvendelse, naar denne Anger er forbundet med Dnsket om at rette paa deres forrige Fejltrin, saavidt som det er muligt; men der er megen Synd, som ikke kan gøres om, men kun kan udslettes igennem Kristi Forsoning ved Tro og oprigtig Ombvendelse, og der er andre Synder, som kan rettes paa i Manderens Sfære, som f. Eks. Afguderi, Had mod sin Næste, Løgn osv., og dette maa rettes paa, for at Daab for

de Døde, som bliver forrettet af deres Slægt her paa Jorden, kan være dem til Gavn og Frelse.

For bedre at fremstille de Helliges Tro og Anskuelse ville vi tænke os hensat i Aandeverdenen. Vi befinde os iblandt vore hensovede Forfædre, hvoraaf mange døde som Hedninge i Oldtiden, andre døde som Katholikker, og i de senere Aarhundreder døde vore Forfædre for det meste som Protestanter, ærlige og oprigtige i Tro paa, at de havde de rette Begreber om Gud og Livet efter Døden. I denne Areds af vore egne Forfædre tænke vi os at komme igennem Døden som en Uldste eller Missionær, der netop har endt sin jordiske Løbebane. Vi have maaske kendt vore Bedsteforældre og mange andre af deres samtidige, og vi have udført Daab for disse døde paa den Maade, som det blev udført i gamle Dage, og nu møde vi dem i Aandernes Verden. Vi forklare dem det samme, som vi have forklaret saa mange andre af vore Medmennesker her paa Jorden, at uden nogen bliver født af Vand og Aand kan han ikke indkomme i Guds Rige, og maaske faa vi det samme Svar fra dem, som vi har faaet af mange andre oprigtige Mennesker: Men vi ere jo døbte, vi vare Lutheranere medens vi levede paa Jorden, og vi døde en salig Død. Vi vilde da i al Sagtmodighed spørge: hvem døbte dig? — Svaret vilde sandsynligvis blive, at det havde Præsten gjort. — Havde han Myndighed fra Gud til at gøre det? Svaret vilde blive, at Præsten var beskicket af Kongen eller Landets Øvrighed; og saa kommer det vigtige Spørgsmaal: var han anerkendt eller bemyndiget af Gud eller ikke? Dersom vor Bedstefader for Eksempel er den vi taler med, saa vil han maaske sige: det ved jeg ikke. Her har vi altsaa Anledning til at forklare ham, at ingen maa tage sig den Ære, men kun dem, som er kaldet af Gud ligesom Aaron var; og Aaron var kaldet af Gud, ved at Moses lagde sine Hænder paa hans Hoved og ordinerede ham efter Guds udtrykkelige Befaling. Vor ærværdige Bedstefader finder maaske da ud, at hans Barnebaab er ugyldig og uoverensstemmende med Bibelens Lære og han vil maaske, ligesom Mængden paa Pintsedagen i Jerusalem udbrøde: hvad skal jeg da gøre? thi den Daab som jeg fik, medens jeg levede, den gælder jo ikke, og her kan jeg jo ikke blive døbt i Vand; og endstønt jeg har fuld Tro paa „Mormonismen“, saa er jeg jo alligevel ikke et Medlem af Jesu Kristi Kirke. — Vær tilfreds Bedstefader, siger vi til ham, for du har vel nok hørt, at der var Daab for de døde i gamle Dage, og det er der ogsaa nu. — Ja, bare det var saa, siger Bedstefader. Vi fortælle ham da, hvad vi har gjort for ham i et af Herrens Templer i Zion, og dersom han i Tro tilegner sig denne Ordinans, der er bleven udført for ham, ligesom han tilegner sig Kristi Forsonings Offer, saa er han og vil blive anerkendt som Medlem af Jesu Kristi sande Kirke og saa Udgang til alle Guds Riges Betsignelser, ligesaa meget, som om han havde levet længe

nok i Kødets til selv at have kunnet underkaste sig alle Evgangeliets Ordinanfer.

Dette er de Helliges Tro med Hensyn til de hensovede, der døde uden Kundskab om Evgangeliet.

Hvad mere? — De ville da have berettiget Afgang til den Første-fødtes Forsamling og Menighed og til Englenes Tusinde, som Apostlen skriver om, baade medens de forberedede sig i Aandernes Verden for den næste store Forandring, nemlig Opstandelsen fra de døde, og siden, naar de, saammen med Guds Hellige af alle Tidsaldre, faa Del med Frelseren som Medarvinger paa den nye herliggjorte Jord, som han har forløst fra alle Syndefaldets Følger, og nyde evigt Liv og Salighed.

De S. D. Helliges Kirke i Jacksonvill, Florida. Eldsterne og de Sidste-Dages Hellige i Jacksonvill, Florida, havde i lange Tider følt Mangelen paa en Kirke eller Forsamlingshus, da de om Efteraaret 1904 besluttede at gøre et Forsøg paa at faa Hjælp af de Hellige i de forskellige Dele af Konferencen til Opførelsen af et Forsamlingshus. Spørgsmaalet forelagdes Præsident Ven C. Rich, der straks bifaldt Foretagendet. En Komite blev valgt til at tage Sagen i Hænde og gøre de nødvendige Forberedelser dertil, og denne bestod af følgende: Præsident Gollightly, Eldsterne A. L. Mc. Allister, C. E. Ferrin, Broder Frederik Reimer, og Søstrene A. G. Watsen og W. B. Colby. Breve undertegnede af Komiteen bleve udsendte til Kirkens Medlemmer i Konferencen, udbedende deres Assistance med brugbare Midler til dette Foretagende. Mange ydede rundelig af deres Midler, saa at ved deres og Præsident Rich's Bistand en Byggegrund blev købt og Bygningen opført. Med Undtagelse af Murerarbejdet er Arbejdet udført af Eldsterne Elmer B. Mecham, Wilford Whittaker, A. M. Palmer, A. G. Burton, G. A. Shippen og Broder Adams. De afførte sig deres bedste Klæder og iflædte sig med Haandværksdragter; de gjorde alt Snedkerarbejdet indbefattende Prædikestolen og Bænke, og derpaa malede Bygningen indvendig og udvendig. Dette taledes højt til Folket og vandt Velvilie hos mange, der vedblivende tale rosende om Eldsternes Flid og Hengivenhed for Bærkets Forfremmelse. At se Kristi Evgangeli Forkyndere tage fat og bruge Hammer og Sav paa denne Maade og selv bygge deres Kirke fra Grund til Tinde, var noget ganske overordentlig i deres Dine. Huset, som det staar fuldført, har kostet ca. 10,000 Kr. og er asjureret for 5000.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Torsdag den 15. Februar 1906

Kun i Dag.

Af Præs. Andrew Kimball i „Young Woman's Journal“.

Kun i Dag, det er nok. Hvad kan det gavne nogen at laane Bekymringer af „Imorgen“? Imorgen er ikke kommen endnu, og hvad Forsikring have vi om, at der vil blive nogen Imorgen for os? En af vore Søndagskole-Sange lyder: „Idag, idag, arbejde idag, ej kendes Imorgen, saa arbejde idag.“

Anvend Livet vel een Dag ad Gangen — ikke mere. Det er ikke meget længe at „hvile under Byrden“, hvis dette er det rette Udtryk for at „være god“. Kun tolv eller seksten Timer i dette lille Dags-Liv, saa hvile vi. Naar vi vaagne begynde vi et nyt Liv igen. Hvorfor skulde vi da betynde vort Sind med Bekymringer over et langt Tidsrum ind i Fremtiden, som vi slet ikke kende, naar det er saa let at leve og gøre Regnskab over kun een Dag ad Gangen? Lev ret idag, og lad Imorgen bære sin egen Byrde. De første 365 Dage saaledes tilbragt vil udgøre et dejligt og interessant Kapitel af et smukt Levnedsløb.

For kort Tid siden da jeg overværede en lille Wardkonference, hvor der var Repræsentanter fra de forskellige Uddannelsesforeninger, kom en Søster frem med det Tema, vi her omhandler, og fortalte hvorledes hun selv havde sat sig dette som Regel. „Lev ret for idag! Hvorfor skulde vi overskride denne ved Natten afmaalte Tidsperiode“, sagde hun. Derpaa fortalte denne ærbare aldrende Kvinde af lang Ensomheds erfaring uden en Vegtælle, hvorledes hun kom til denne Beslutning — som for mig var en Inspiration, en ny, men dog gammel Ide. Noget Tid efter hendes Mand's Død og under de mange Besværligheder hun mødte for at opholde sin Familie af smaa hjælpeløse Børn — bekymret, nedbøjet og nedbrudt, udbrod hun med Graad: „Jeg kan ikke holde det ud længere.“ Saaledes træet og udslidt en Aften efter Dagens Møje faldt hun i Søvn og bar med sig ind i Drømmeland Dagens Bekymringer. Medens hun i Drømme vandrede i en Skov, kom hun til Foden af et stort Bjærg og faldt afmattet til Jorden ved et stort Træ. Den flade Jord selv var hende for svær at bevandre, og hvorledes skulde hun kunne tænke sig at bestige dette store Bjærg. Nej, dette var umuligt, og hun blev ganske fortvivlet.

I samme Øjeblik kom hendes Mand til hende og sagde: „Kære,

hvad bestiller du her?" Han løstede hende op og sagde: „Kom med mig.“ Hun svarede, at det var ingen Nytte til at prøve paa at bestige dette store Bjærg. Men han sagde med kærlige Ord: „Jeg skal nok hjælpe dig, kom kun.“ Efter at have steget et lille Stykke op, var der en smuk lille Flade, hvor de hvilede sig. Atter steg de lidt højere op, hvor der ligeledes var et godt Hvilested, og medens de her hvilede sagde han: „Heraf kan du se, at der er Hvilesteder paa Livets haarde Vandring. Det gavner ikke at prøve paa at bære hele den store Byrde paa een Gang, eller at prøve paa at udføre alt paa een Dag. Een Dag ad Gangen er alt, hvad der ventes af os.“

Med disse Ord endnu ringende i hendes Øren vaagnede hun op, med en ny Plan. Fra den Tid, har denne gode Kvinde levet efter bedste Evne for kun een Dag ad Gangen, og hendes Byrde er bleven lettere og hendes Liv lykkeligere.

Hvilket Gode vilde det ikke være for Menneſkeheden, om denne lille Lektie kunde læres og anvendes i mangt et Hjem, hvor overlæssede og bekymrede Folk undertiden ligesom synes at tænke, at hele Verdens Gang beroede paa deres Hjælp. Man ser Forretningsmanden, i Steden for at lukke Døren for Bekymringer saavel som for sine Varer, naar han gaar hjem til sin Familie, bærer alle sine Sorger og Ubehageligheder ved Forretningslivet med sig hjem til Familien. Han taler om dem, han gaar tilfjængs med sit Hoved fuldt af dem; han kan ikke sove. Han forstyrrer andres Ro, som allerede have nok af deres eget. Det er Tids nok imorgen efter Frokost, Hr. Olsen, at begynde paa at overkomme alle disse Vanskeligheder. Al din Jammer og Klage om Aftenen hjælper dig ikke det mindste. Den Omstændighed, at du har foruroliget hele Huset og fordoblet den i Forvejen altfor tunge Byrde paa din Ægtefælles Skuldre, letter ikke din egen Byrde i mindste Maade. Luk Døren for dit Forretningsliv om Aftenen, og gaa hjem med et roligt Sind og gør din Bolig til et „Hjem, kært Hjem“. Lidt af en Mand's Tid er hans egen, og lidt mere tilkommer hans Familie.

I disse vanskelige Tider mangle vi Tillid. Vi ere maaske altfor praktiske — stole for meget paa os selv, og ikke nok paa den Almægtige. Lader os sætte mere Tillid til vor himmelske Fader, der klæder Jorden i sit Flor, føder Fuglene og Markens Kvæg. Lad os gøre vor Pligt og lade ham styre. Alt, hvad der forøger vor Tillid til ham og Næsten er godt, thi det giver os Sindsro, leder til Forsigtighed i Forretningsaffærer, et rent Liv, Tilfredshed over velslyktet Arbejde. Saaledes leve vi „ikke af Brød alene, men ved ethvert Ord, som udgaar af Guds Mund“. Hvad vilde Livet være værd uden Haab? I disse Tider af Konkurrence blive vi undertiden meget bekymrede og bange, Tvivl fordunkler vort Blik. I vort Bæddeløb for Rigdom og Magt begaa vi en stor Fejltagelse, idet Livets højeste Formaal agtes ikke. Vi burde

lære at tilstræffeligt er nok. Naar vi lære Livets virkelige Betydning og Hensigt, og at anvende vor Tid og Evne med dets højeste Formaal for Dje, da ville vi nyde den Glæde og Lykkeligbed, der ikke beroer paa en Overflødighed af det som er forkrænkeligt.

Ankomst og Beskikkelse. Den 27. Januar ankom til København 8 Missionærer fra Zion, to af hvilke for at virke i Sverrig, de andre i Danmark og Norge; disse blev beskikket som følger: John A. Olsen fra Salem, Utah, til Bergen Konf.; Alfred C. Nielsen fra Draper, Utah, og Jens A. Andersen fra Harrisville, Utah, til Aarhus Konf.; Jacob Petersen fra Mink Creek, Idaho, til Københavns Konf.; Richard Andersen fra Mantua, Utah, og Hans C. Johnsen fra Deweyville, Utah, til Kristiania Konference.

Udstjerne Peter Johnson fra Salt Lake City og Andrew F. Anderson fra Grantville, Utah, fortsatte deres Rejse til Sverrig.

Præsident J. M. Christensen afrejste fra København den 6te tilligemed Præs. Matsen fra Stockholm til Rotterdam i Holland for at deltage i en Konference angaaende Missionens Interesser i Europa.

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Af Georg Ludington Weed.)

1. Kapitel.

Hans Barndomshjem i Tarsos.

Palæstina ligger som vel bekendt østenfor Middelhavet, og nordvest derfra er Lilleasien. For 2000 Aar tilbage kaldtes den nordlige Del af Palæstina Galilæa, og det nærmestliggende Stykke af Lilleasien kaldtes Kilikien. Begge var romerske Provinser. I Galilæa laa Nazareth, den By, hvori Jesus tilbragte sine Barndomsaar, og i Kilikien laa Tarsos, den By hvor Saul boede som Dreng. Mindst tænkte Folk i Nazareth paa, at den mærkværdigste Person, som har levet paa denne Jord, boede iblandt dem, og lige saa lidt anede Tarsos' Indbyggere, at Drengen Saul skulde blive en saa verdensberømt Mand, som han blev. Medens vi nu skulle følge Saul fra hans Barndom til hans Død, vil det være godt at vide og erindre lidt om hans Hjemstavn, Omgivelser, Opdragelse og hvad andet, der bidrog til at gøre ham til hvad han blev — en af Jesu Kristi Apostle.

I Kilikien løbe Taurusbjergene i samme Retning som Havets Kyst. Mellem denne og Bjergets Fod ligger en frugtbar Slette, fra hvilken en stor Del af Befolkningen om Sommeren paa Grund af den stærke Hede drager op til de køligere Egne paa Bjærgsraaningen. Mange Vandstrømme dannes fra den smeltende Sne paa Bjærgene. Cydnus, som er en af de største, er en kold og brusende Elv, der vælter sig ned ad Bjerget og flyder ud gennem Sletten, hvor Palmetræer og smukke Haver pryde dens Bredder til den naaer Havet. Paa denne Slette og ved denne Flod 12 Mil fra Bjergets Fod laa Staden Tarsos, som var et Midtpunkt for Handel, Uddannelse og Politik. Tømmer i Massevis fra Bjergets Skove førtes i Flaader ned til Havnen. Skibe bragte Rigdomme fra Europa. Varer og andre Rigdomme samlede her for Transportering til Italien og Grækenland. Dens Gader, Torve og Basarer vrirlede af handlende. Forskellige Klædebragter og Sprog viste, at Folk fra forskellige Lande vare bosatte i Staden. Det var helt forskelligt fra Nutidens elendige mohammedanske Stad.

Tarsos var Kilikiens romerske Hovedstad, og Befolkningen maatte rette sig efter romerske Love og hjælpe Romerriget at bekrige sine Fjender. Dog havde de Tillidelse til selv at forfatte nogle af deres Love og vælge nogle af deres Embedsmænd. Derfor kaldtes Tarsos en Fristad.

Sauls Fader var uden Tvivl en romersk Borger, eftersom Sønnen var. Dette sikrede ham Beskyttelse naar han var i Nød, som siden vil ses. Da Tarsos ikke længer var hans Hjem, saa han dog tilbage derpaa med Uresfrygt og Fædrelandsstærklighed. Han omtalte den som „en ikke ubekendt Stad“. Dens Navn har siden Pauli Tid staaet i nær Forbindelse med hans Navn.

Derjom vi ønske at kende Sauls Levnedsløb, maa vi kende noget til de Nationer, der levede for 2000 Aar siden. Kun tre af dem vare civiliserede — hvad der angaar Kundskab, Uddannelse og Regering — nemlig Jøderne, Grækerne og Romerne.

Jøderne havde Tro paa den sande Gud og havde det gamle Testaments Bøger iblandt sig, hvilke lærte dem om Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, hvem de kaldte Messias. Alle andre Nationer vare hebenste, saadanne som dyrkede andre Guder, og til disse hørte ogsaa Grækerne og Romerne. Grækerne vare berømte for deres Videnskab — ikke den Slags man lærer af den hellige Skrift, men hvad de lærte uden Bibelen, hvorfor meget var ganske modsat dens Lærdom. Det romerske Rige var berømt for dets Størhed og Magt over andre Nationer, samt for dets Rigdom. Augustus Cæsar, den største af de romerske Kejsere, regerede over en meget stor Del af Verdens Befolkning. Rom, som var Rigets Hovedstad, var fuld af Rigdomme tagne fra de Nationer, det havde besejret. Staden var prydet med kostelige Templer og Paladser.

Stønt civiliserede Nationer have meget godt, have de dog tillige

meget, som er ondt. Hvor som helst Gud ikke erkendes, dyrkes og adlydes, der hersker Ugudelighed. Videnskab alene vil ikke gøre et Folk godt, ej heller vil det mægtigste Riges Magt og Rigdomme. Dette var Tilfældet med det græske og romerske. Deres hedenske Religion var en forunderlig Sammenblanding af Lærdomme, der ikke kunde gavne dem noget. De gav deres Afguder den Ære og Dyrkelse, der alene tilkommer den sande Gud. I Tarso's boede Jøder, Grækere og Romere. Saul var en Jødebreng i en hedensk Stad. Det er ikke ofte, vi tænke paa ham som Dreng, men helst som en Mand eller som Apostlen Paulus. Men hans Barndomsdage vare altid friske i hans Erindring. Efter 50 Aars Forløb erindrede han, at dengang han var et Barn, talte han som et Barn, forstod som et Barn, og lærte som et Barn.

Naar vi tænke paa, at Manden bliver, hvad Drengen var, ere vi interesserede i hans Ungdoms Aar. Det var saaledes den ærlige, flittige, tro og opmærksomme Dreng, Georg Washington, der blev den tapre og verdensberømte General og Præsident. Det var Drengen Napoleon, som interesserede sig saa meget for Legetøjskanoner, der blev Sejrherre og Kejser. Det er tænkeligt, at Sauls Fader flyttede fra Palæstina til Tarso's, hvor Drengen blev født. Nogle Lærde skrive hans Fødsel tidligere end Kristi, og andre skrive den efter. Om Sauls Moder ved man intet; vi kunde ønske at vide noget om hende. Vi tænke med Glæde paa Samuel som Dreng og paa hans Moder, Hannah; ligesom Johannes, der blev Døberen, og paa Elisabeth, hans Moder, og paa Jesu Barnet og Marie. Vi kende, at Saul havde en Søster, til hvem, vi let kunne tro, han var en god og kærlig Broder. Vi skulle se, hvorledes hendes Søn gjorde Omjorg for sin Onkel, da denne var i Nød i Jerusalem.

Jøderne vare delte i tolv Stammer, af hvilken een var Benjamins. Den første jødiske Konge var Saul — et elsket Navn, senere givet mangt et Drengsbarn. Lille Saul af Tarso's var ogsaa af Benjamins Stamme, og muligvis var opkaldt efter Kongen, der havde levet 1100 Aar før ham. Mange Navne, især blandt de jødiske Folk, have en vis Betydning. „Saul“ betyder „den ønskede“ eller „bedet Gud om“. Maa ske han var den førstefødte Søn, over hvem Forældrene glædede sig meget og desaarfsag gav ham dette Navn.

Saul blev lært i sin Ungdom at tale Hebraisk, det jødiske Sprog, der blev meget brugt i Tarso's. Da vi have noget Kendskab til Livet i et jødiskt Hjem, kunne vi slutte os til meget, der blev gjort for ham i Hjemmet, og som han gjorde selv for sin Forfremmelse. Blandt de første Sætninger, mange Børn i et kristent Hjem lære at sige, ere disse, Frelserens egne Ord: „Fader de smaa Børn komme til mig, og formener dem ikke, thi Guds Rige hører saadanne til.“ Men Frelseren havde ikke udtalt disse Ord, dengang Saul var en Dreng. Maa ske den første gyldne Regel, Saul lærte, var een givet af Moses; den lød saaledes: „Hør,

Israël! Herren, vor Gud, Herren er een; og du skal elske Herren, din Gud af dit ganske Hjerter, og af din ganske Sjæl, og af din Formue." Barnet blev lært denne Lov, førend det var fem Aar. En Rabbi — jødisk Lærer — sagde engang: Drengen af fem-Aars-Alderen burde hengive sig til at studere den hellige Skrift. En anden Rabbi sagde: Naar Drengen begynder at tale, burde Faderen tale med ham i det hellige Sprog og lære ham Loven. I denne tidlige Alder vilde hans Forældre lære ham en Del af den 113. Salme, og derved indprente i ham en 3de om den Guds Storhed, som er værdig den højeste Pris; og ligeledes noget af den 118. Salme, især det første og det sidste Vers hvilke ere ens, „Takker Herren, thi han er god, thi hans Misfandhed er evindelig.“

Fem Aar gammel begyndte Drengen selv at læse det gamle Testamente paa Hebraisk, i hvilket Sprog det var skrevet. Men han lærte ogsaa med Tiden at læse en Oversættelse deraf paa det græske Sprog. Da han blev en Apostel, skrev han til Timotheus: „Og esterdi du fra Barndom af kender den hellige Skrift, som kan gøre dig viis til Salighed“, o.s.v.; det samme kunde været sagt til ham. Han blev bekendt med Historierne om Moses, Joseph, Samuel og David. Han havde ikke Billeder at se paa, hvilke nutildags interessere Børnene saa meget og hjælpe til at tydeliggøre Historien. Han læste og hørte om Messias, som skulde komme. Der var ingen „Nye Testamente“ dengang, der omhandlede Englene og Hyrderne, og Barnet i Bethlehem; eller om den forunderlige Dreng i Templet, om Miraklerne, der skete i Galilæa og Jerusaleum; om Kristi Død, Opstandelse og Himmelfart. Disse Ting skete senere i Sauls Levetid.

Beskrivelse af det store Tempel i Salt Lake City, Utah.

(Fortfat fra Side 21).

Historiske Templer.

Blandt andre Forklaringer i Ordbøgerne om Meningen af Ordet „Tempel“ findes følgende: „et helligt Sted“, „en Bygning opført til Ære for Guddommen“, „et Sted, hvor Guddommen særlig har Bolig“. Gud talte til Adam i Edens Have, og saaledes som Poeten Bryant siger: „Var Lunden Guds første Tempel“. Han valgte Sinai Bjærg for sit Opholdssted, medens han gav Israël sine Befalinger; men det ser ud som at han, naar Omstændighederne tillod det, forlangte, at hans udvalgte Folk skulde opføre specielle og hensigtsjvarende Bygninger, hvori de skulde udføre visse af Gud anordnede Kirkefeste, Ceremonier og Ordinanser, som ikke kunde udføres andetsteds, og hvor hans Nærværelse og Bisald vilde tilkendegives.

Man har Grund til at tro, at Israels Børn havde en primitiv Bygning til saadant Brug i Ægypten, og at de bragte med sig saadanne Dele deraf, som kunde føres med, da de flyede ud i Ørkenen. I anden Mosebog findes en udførlig Beskrivelse af en Bygning opført efter Mose Anvisning, ifølge Aabenbaringer til ham fra Gud, den Almægtige. Den kaldtes Tabernaklet, og dets Hensigt og Brug var meget lig de Tempelers, der senere hen bleve byggede. Tabernaklet kan derfor godt betragtes som et midlertidigt Tempel, passende til Israeliternes omkøstende Tilstand paa den Tid. Det var et helligt Sted, hvori Herren samtalede med Moses, og hvori højtidelige Forsamlinger af Præster og andre værdige Mænd holdtes, hvor hellige Ordninger udførtes og deres Helligdomme, bestaaende tildels af Kar, Møbler, Opfrister osv. bleve opbevarede. Mange Kar derefter bleve alle disse Helligdomme, der med saa megen Omhu bevarede i Tabernaklet (Ørkenens Tempel), overførte til det prægtige Tempel, Salomon efter guddommelig Befaling byggede, og tillige Materialerne, hvoraf Tabernaklet bestod.

Følgende er et Uddrag fra Allers Konversationsleksikon om Tempelne, der paa forskellige Tider bleve opførte i Jerusalem. Det første blev opført af Salomon formentlig fra 990 Aar f. Kr. paa Moria Bjærg. Der maatte udføres kolossale Forarbejder, Udjævning af Højdetoppen, mægtige Fundamenteringer, osv. Templet blev bygget ganske i Stil med Tabernaklet, kun udførtes det af Sten og Træ og blev prægtigt udstyret. Den egentlige Helligdom var 60 Alen lang, 20 Alen bred og 30 Alen høj; af Højden udgjordes de 10 Alen af en Række Ramre, som omgav hele Helligdommen. Det hellige var panelet indvendig med Cedertæ med udføret Arbejde og Guldbelægning. Foran Helligdommens Indgang var der en Forhal 20 Alen lang og 10 bred, og foran denne fandtes de to store Kobbersøjler, der i Bibelen benævnes Jakin og Boas. Fløjdøre af Oliventræ, der vare beslagne med Guld og prydede med udføret Arbejde, førte ind til det Hellige og det Allerhelligste, hvilket sidste Rum var 20 Alen langt og bredt og højt, altsaa i den symbolske kubiske Form; her stode to 10 Alen høje Keruber af Oliventræ, ligedes pragtfuld smykkede, med udbredtevinger; mellem dem stod Bågens Ark med Lovens to Stentavler; i det Hellige stod Røgelsealteret af Guld, 10 Guldhjæstager og 10 Skuebrødsborde ligeledes af Guld. Mod Syd, Vest og Nord var hele Huset omgivet af en Sidebygning paa tre Etager, i hvilke der i talrige Ramre opbevarede de til Templet hørende Skatte. Templet havde to Forgaarde, den ydre og større til Folket, den indre til Præsterne. I den sidste stod blandt andet det store Brændofferalter, 20 Alen langt og bredt, og 10 Alen højt, udført i Kobber; fremdeles den vældige Rumme, der kaldtes „Havet“ og var 30 Alen i Omkreds og 10 Alen højt. Det hvilede paa 12 Kobber-

ofsker og benyttedes til de Præsterne foregivne Nenselser; fremdeles var 10 Badstuebækkener af Kobber m. m. Hele Tempelpladsen var omgivet med overdækkede Søjlegange og Sidebygninger til forskellig Brug. Hvorvel saaledes dette Tempel var meget prægtigt, var dog dets Størrelse ingenlunde imponerende, og naar det paa sin Tid vakte saa overordentlig Ofsigt, maa dette vel nærmest tilskrives, at der tidligere slet ikke fandtes anseeligere Bygninger i Palæstina.

Efter knap Trediedelen af et Aarhundrede blev Salomons Tempel allerede udplyndret af Ægypterne. Senere misbrugtes det i afguderiske Djemed og vanhelligedes. I 588 blev det helt opbrændt af Babylonierne, der ødelagde Pagtens Ark og ranede de hellige Kar. Da Føderne efter det langvarige babyloniske Ekxil i 537 f. Kr. af Kyros fik Tilladelse til at drage hjem under Anførsel af Serubabel, begyndte de straks paa Opførelsen af det 2det Tempel, der blev fuldført og indviet i 516. Det stod paa samme Plads som Salomos Tempel, men var ringe og uanseligt mod dette; det Allerhelligste var aldeles tomt; Skattene vare jo ødelagte og ranede. Omtrent 350 Aar senere blev det plyndret og vanæret af Kong Antiochus Episcanus af Syrien, men Judas Makkabæus lod det reise og istandsætte og i 165 f. Kr. paany indvie til Gudstjeneste. Efterat have staaet i henved 500 Aar blev det af Herodes den Store næsten fuldstændig ombygget eller opført paany med stor Pragt. Dette, der almindeligt kaldes det 3die Tempel, hvis Bygning stod paa i lange Tider, bestod af den egentlige Tilbygning, der laa noget højere end de andre Tilbygninger. Den var 100 Alen høj og af stinnende hvidt Marmor; mod Ost laa Forhuset, hvis Indgang var uden Dør, saa at man havde et imponerende Skue ind til Skillevæggen til det Hellige, hvortil Indgangen dækkedes med et kostbart Forhæng. Forhuset var 100 Alen bredt, men Dimensionerne af den egentlige indre Tilbygning vare de samme som i det Salomoniske Tempel. Det Allerhelligste var stadig tomt; i det hellige stod Røgelsealteret, den syvarmede Lysestage og Skuebrødsbordet.

Bed Herodes Tempel var der fire Forgaarde: Præsternes, Mændenes Kvindernes og Hedningernes, i hvilken sidste alle kunde komme ind, men hvor der paa Latin og Græsk var opslaaet Forbud for Hedninger og urene Føder mod at gaa længere ind. I denne Forgaard var der ogsaa opslaaet Boder, hvor der solgtes Offerdyr, veksledes Penge o. s. v. Her var der ogsaa flere bedækkede Gange og Haller med Tempelstoler og andet. Det 3die Tempel blev først fuldent 64 Aar e. Kr., og allerede 6 Aar efter blev det under Jerusalem's Belejring fuldstændigt for-tæret af Flammerne. Som Frelseren forudsigte, blev der ikke ladet Sten paa Sten. Dette var det sidste Tempel, som blev bygget i Palæstina, som vi have nogen Beretning om. Mormons Bog fortæller os om

mange Templer paa det vestlige Fastland, der bleve opførte af Efterkommere af Israels Hus, der udvandrede fra den østlige Verdensdel i forrige Tider, og deres Templer havde megen Lighed med Østens.

Templerne her omtalt bleve ikke beregnede paa eller brugte til offentlige Forsamlinger eller for Folket i Almindelighed, som var Tilfældet med Synagoger, Kirker og andre Huse for Gudsdyrkelse. Disse Templer bleve reserverede for visse hellige Handlinger, hvori kun et mindre Antal af Præster og af Folket kunde deltage. Der findes ingen detailleret Beskrivelse i den hellige Skrift om de Ceremonier, Ordinanser og Stikke, der udførtes i Templerne eller Tabernaklet. Derimod findes der en meget udførlig Beskrivelse om Ceremonier og Ofre, der foregik udenfor disse Helligdomme.

Derfor formodes, at det ikke blev dem tilladt, som havde Lejlighed til at gaa derind, at bekendtgøre til andre Bestaffenheden af de hellige Handlinger, der foregik inde i disse Helligdomme.

(Fortattes.)

Missionærernes Rapport for Januar 1906.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omfattede	Bøger omfattede	Fremmedes hjem belogte	Evangeliste Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
J. P. L. Breinholt	Aalborg	22	2841	433	3111	1228	73			
Hans C. Hansen	Aarhus	20	2831	579	2629	936	116	2	1	1
Niels L. Lund	København	21	3309	562	2637	725	62	7	10	3
Adolph M. Nielsen	Bergen	14	1468	169	599	261	49			
Gilbert Torgerson	Kristiania	26	3304	841	3652	1225	97	1	3	1
Nils Evensen	Trondhjem	20	947	386	685	364	55	5		
Totalsum for Missionen		123	14700	2970	13313	4739	452	15	14	5

Indhold:

Tale af Apostel John Henry Smith	49	Ankomst og Bestikkelse	58
Saliggørelsens Evangelium	53	Sanct Pauli Levedsløb	58
De S. D. Helliges Kirke i Jacksonville, Florida	55	En Beskrivelse af det store Tempel i Salt Lake City, Utah	51
Redaktionelt:		Missionærernes Rapport for Januar 1906	64
Kun i Dag	56		

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. C. Bording (B. Peterzen).